

ma tõ kallal ollid olnud, sest et nende pea
 jomisse läbbi ei olnud raskeks läinud. —
 Josep kutsus neid seddamaid jälle nende
 illusa kaskide warijusse kus nemmad min-
 nermal pühhapäwal ollid istunud: ja keif
 se hull wõttis sedda kutsumist hea melega
 wasto: üks paar keigesuremad jomakoe-
 rad ükspäinis veitsid ennast teiste taggant
 ärra, ja lippasid kõrtsi sisse. Kui nemmad
 nüüd keif omma wanna asfemele ollid as-
 sunud; siis hakkas Josep seddamaid sest
 äppardussest tõnnelema, mis selle ühhe
 mehhele olli sattunud, kes kurnaste ühhe
 pu naial seljis, ja küssis, mil wiisil kül
 selle wäse mehhele wähhegi hõlpo woiks
 sata? Agga keif se kulla rahwas kostis üh-
 hest healest: „Se kullus selle herrissele!
 „Kes kassis tedda omma naesega kõrtsis
 „istuda ja jua, kui ta piddi ommad lojus-
 „sed tassuma! on temma omma koreis-
 „se ja holetusse läbbi ommad lojused last-
 mud

„nud raisko minna; siis kassugo ta nüüd,
 „kuida ta aego saab! Kas meie woime
 „sepärrast waewa nähha, et temma koe-
 „rust on reinud?“

Josep. Teil on õigus, armas rahwas,
 sedda ei woi ükski salgada: sest kes naria-
 tuma tõdd on reinud, se peab õiguse pär-
 rast murjatuma tõ nahklusse kannatama.
 Agga siin ei ole mitte küssimine sest, mis
 õigus on, waid sest mis hea suddame, hel-
 dusse ja hallastusse polest, seile õnnetuma
 mehhele woiks tehha, et temmale wähhegi
 abbi saaks?

Üks wanna mees. Kes sesagguse jät-
 tisse peäle woib hallastada, kes omma sü-
 läbbi raisko lähhab! Üks teine assi ollefs,
 kui temmale Jummalale nuhtlus ollefs juh-
 tunud; siis ollefs igamehhe kohhus, ni
 paljo abbi tehha, kui agga joudo ollefs:
 agga nüüd!

Josep. Se on keif tõssi, ja õige moist-
 li